

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 287

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 25 martie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 772 din 18 noiembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (3), ale art. 61 alin. (1) și ale art. 288 alin. (1) din Codul de procedură penală	2-5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
466. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind blocarea fondurilor și resurselor economice deținute de entitatea TMK EUROPE GMBH	6
467. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind blocarea fondurilor și resurselor economice deținute de Societatea TMK ASSETS — S.R.L., CUI 18902022	6-7
468. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind blocarea fondurilor și resurselor economice deținute de Societatea TMK ARTROM — S.A., CUI 1510210	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 772**

din 18 noiembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (3), ale art. 61 alin. (1) și ale art. 288 alin. (1) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (3), ale art. 61 alin. (1) și ale art. 288 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Kumar Amit și Societatea Arcelor Mittal Hunedoara — S.A. în Dosarul nr. 6.483/243/2018/a1 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.305D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra concluziilor scrise depuse la dosar de către autorii excepției prin care se solicită admiterea acesteia.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că în ceea ce privește constituționalitatea dispozițiilor art. 56 alin. (3) și ale art. 61 alin. (1) din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a mai pronunțat. Susține că nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea acestei jurisprudențe. În continuare, apreciază că și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 288 alin. (1) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Sesizările formulate de organele de constatare au un regim propriu, distinct de cel al denunțului. Noțiunea de „organe de constatare” folosită în art. 281 din Codul de procedură penală cuprinde o sferă mai largă decât a celor prevăzute de art. 61 din același act normativ. Plângerea, denunțul, sesizarea și sesizarea din oficiu nu constituie mijloace de probă, această trăsătură privește exclusiv sesizarea înțeleasă ca modalitate de investire a organului judiciar cu privire la fapta prevăzută de legea penală. Obligația instituită în sarcina acestor organe reprezintă o reglementare particulară a obligației de a încunoștința organele judiciare competente atunci când se constată săvârșirea unor infracțiuni. Întocmirea procesului-verbal reprezintă doar momentul declanșator al unei investigații penale, deci nu conduce automat la o soluție de condamnare. Procurorul este participantul la procesul penal care are rolul de a conduce și de a supraveghea activitatea de urmărire penală, dar și de a efectua, nemijlocit, în anumite situații, urmărirea penală. Constituția nu prevede expres vreo reglementare referitoare la efectuarea urmăririi penale de către procuror. Astfel, această soluție legislativă constituie opțiunea legiuitorului justificată de rezonanța socială deosebită a încălcării valorilor protejate prin incriminarea anumitor fapte.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea penală nr. 34/C/CP/2019 din 15 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 6.483/243/2018/a1, **Tribunalul Hunedoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (3), ale art. 61 alin. (1) și ale art. 288 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Kumar Amit și Societatea Arcelor Mittal Hunedoara — S.A. cu ocazia soluționării unei contestații împotriva încheierii pronunțate în procedura de cameră preliminară.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (3) din Codul de procedură penală, autorii acesteia apreciază că acestea reglementează posibilitatea ca activitatea de urmărire penală în legătură cu o infracțiune împotriva protecției muncii să fie efectuată de organele de cercetare penală, iar procurorul doar să supravegheze această activitate. Or, o asemenea reglementare nu oferă suficiente garanții de achitabilitate, având în vedere complexitatea ce caracterizează cauzele având ca obiect astfel de infracțiuni și necesitatea unei activități specializate de urmărire penală în asemenea cauze. În continuare, susțin că art. 61 din Codul de procedură penală nu garantează prezumția de nevinovăție, deoarece prevede doar cerința „suspiciunii rezonabile” a organelor de constatare, fără a o condiționa de existența unor date sau informații care să justifice o asemenea suspiciune. Această sintagmă creează posibilitatea ca aprecierea pur subiectivă a organelor de constatare să conducă la declanșarea unui proces penal.

6. Totodată, autorii excepției susțin că actele organelor speciale de constatare sunt incluse în cuprinsul art. 288 alin. (1) din Codul de procedură penală, care prevede modulele generale de sesizare a organelor de urmărire penală, neținând seama de caracterul special al regimului juridic al actelor de constatare. Fiind vorba de acte de constatare ale unor organe speciale cărora legea le conferă calitatea de acte de sesizare, legiuitorul ar fi trebuit să reglementeze obligativitatea acestora în cazul declanșării urmăririi penale. De asemenea, apreciază că dispozițiile criticate sunt lipsite de previzibilitate și accesibilitate, deoarece nu fac distincție între organe speciale de constatare și organe generale de constatare, incluzând implicit în rândul acestora din urmă și simple organe administrative. O asemenea manieră de reglementare creează confuzii în interpretarea și aplicarea prevederilor legale. Delimitarea între actele organelor speciale de constatare și actele organelor generale de constatare prezintă importanță deoarece primele pot constitui acte de sesizare autonome a organelor de urmărire penală, întrucât constatarea formează domeniul lor de specialitate, celelalte pot sta doar la baza sesizării din oficiu a organelor de urmărire penală competente potrivit legii.

7. **Tribunalul Hunedoara — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie art. 56 alin. (3), art. 61 alin. (1) și art. 288 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

— Art. 56 alin. (3): „*Urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror:*

a) *în cazul infracțiunilor pentru care competența de judecată în primă instanță aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție sau curții de apel;*

b) *în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 188—191, art. 257, 277, art. 279—283 și art. 289—294 din Codul penal;*

c) *în cazul infracțiunilor săvârșite cu intenție depășită, care au avut ca urmare moartea unei persoane;*

d) *în cazul infracțiunilor pentru care competența de a efectua urmărirea penală aparține Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau Direcției Naționale Anticorupție;*

e) *în alte cazuri prevăzute de lege.”;*

— Art. 61 alin. (1): „*Ori de câte ori există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, sunt obligate să întocmească un proces-verbal despre împrejurările constatate:*

a) *organele inspecțiilor de stat, ale altor organe de stat, precum și ale autorităților publice, instituțiilor publice sau ale altor persoane juridice de drept public, pentru infracțiunile care constituie încălcări ale dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare o controlează, potrivit legii;*

b) *organele de control și cele de conducere ale autorităților administrației publice, ale autorităților publice, instituțiilor publice sau ale altor persoane juridice de drept public, pentru infracțiunile săvârșite în legătură cu serviciul de către cei aflați în subordinea ori sub controlul lor;*

c) *organele de ordine publică și siguranță națională, pentru infracțiunile constatate în timpul exercitării atribuțiilor prevăzute de lege.”;*

— Art. 288 alin. (1): „*Organul de urmărire penală este sesizat prin plângere sau denunț, prin actele încheiate de alte organe de constatare prevăzute de lege ori se sesizează din oficiu.”*

12. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 11 alin. (1) și (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și în art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (3) din Codul de procedură penală, Curtea reține că autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale deoarece permit ca, în cazul săvârșirii unei infracțiuni „împotriva protecției muncii”, urmărirea penală să fie efectuată de organele de cercetare penală, iar procurorul doar să supravegheze această activitate.

14. Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate, dintr-o

perspectivă similară, prin Decizia nr. 884 din 15 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 147 din 12 februarie 2021. Cu acel prilej, Curtea a constatat că, potrivit dispozițiilor art. 55 și 56 coroborate cu cele ale art. 29 din Codul de procedură penală, procurorul este participantul la procesul penal care are rolul de a conduce și de a supraveghea urmărirea penală. Totodată, potrivit art. 55 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, referitor la atribuțiile procurorului, acesta supraveghează sau efectuează urmărirea penală. Așa fiind, dispozițiile legale cu caracter general din cuprinsul Codului de procedură penală prevăd, deopotrivă, obligația procurorului de a supraveghea activitatea de urmărire penală și obligația acestuia de a efectua, în mod nemijlocit, activitatea de urmărire penală.

15. În aplicarea dispozițiilor legale anterior menționate au fost reglementate, în cuprinsul Codului de procedură penală, în mod distinct, cele două ipoteze mai sus arătate. Astfel, dispozițiile art. 56 alin. (1) din Codul de procedură penală prevăd că procurorul conduce și controlează nemijlocit activitatea de urmărire penală a poliției judiciare și a organelor de cercetare penală speciale, acestea fiind organele de urmărire penală, conform art. 55 alin. (1) lit. b) și c) din Codul de procedură penală, iar art. 56 alin. (3) din același cod prevede situațiile în care urmărirea penală este efectuată, în mod obligatoriu, de către procuror. Acestea din urmă au în vedere: infracțiunile pentru care competența de judecată în primă instanță aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție sau curții de apel; infracțiunile prevăzute la art. 188—191, art. 257, art. 277, art. 279—283 și art. 289—294 din Codul penal; infracțiunile săvârșite cu intenție depășită, care au avut ca urmare moartea unei persoane; infracțiunile pentru care competența de a efectua urmărirea penală aparține Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau Direcției Naționale Anticorupție, precum și alte infracțiuni prevăzute de lege.

16. În același sens — al dispozițiilor art. 55 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală —, capitolul IV, intitulat „Efectuarea urmăririi penale”, al titlului I al părții speciale a Codului de procedură penală, titlu ce reglementează etapa urmăririi penale, conține o ultimă secțiune, secțiunea a 5-a, referitoare la efectuarea urmăririi penale de către procuror. Conform art. 324 alin. (1) din cadrul secțiunii anterior menționate, urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de către procuror în cazurile prevăzute de lege.

17. Prin urmare, în aplicarea prevederilor art. 55 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, legiuitorul a reglementat, în mod expres, cazurile în care procurorul este obligat să efectueze urmărirea penală, în mod direct și nemijlocit, prin realizarea actelor necesare în vederea soluționării acestei etape procesuale. Din interpretarea *per a contrario* a prevederilor legale ce reglementează aceste ipoteze rezultă că, în toate celelalte situații, actele de urmărire penală sunt efectuate de către poliția judiciară și de către organele de cercetare penală speciale, prevăzute de lege. De altfel, referitor la ipoteza obligativității efectuării urmăririi penale de către procuror, dispozițiile art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală prevăd că, în astfel de cazuri, acesta poate să delege, prin ordonanță, organelor de cercetare penală efectuarea unor acte de urmărire penală, din interpretarea gramaticală a normei procesuale antereferite înțelegându-se că delegarea poate privi efectuarea anumitor acte de urmărire penală, dar nu efectuarea întregii urmăririi penale. Totodată, art. 324 alin. (2) din Codul de procedură penală prevede dreptul procurorului de a prelua, în vederea efectuării nemijlocite a urmăririi penale, orice cauză în care exercită supravegherea, indiferent de stadiul acesteia.

18. Curtea, analizând infracțiunile enumerate la art. 56 alin. (3) din Codul de procedură penală, a constatat că acestea prezintă o gravitate însemnată, determinată de importanța valorilor sociale încălcate prin comiterea faptelor, de consecințele produse sau de calitatea faptuitorilor, motiv pentru care, în cazul lor, legiuitorul a prevăzut obligativitatea efectuării urmăririi penale, în mod direct, de către procuror, conform art. 56

alin. (3) din Codul de procedură penală, în considerarea calificării și a competenței sale sporite, în raport cu competența celorlalte organe de urmărire penală prevăzute la art. 55 alin. (1) din Codul de procedură penală. De altfel, Constituția nu prevede, nici în mod expres, nici implicit, o reglementare referitoare la efectuarea urmăririi penale de către procuror, această soluție legislativă constituind opțiunea legiuitorului justificată de rezonanța socială deosebită a încălcării valorilor protejate prin infracțiunile în privința cărora se aplică. Această soluție legislativă reprezintă o garanție suplimentară a principiului aflării adevărului, nefiind de natură să încalce prevederile constituționale invocate în susținerea excepției. Totodată, dispoziția legală criticată se încadrează în marja de apreciere a legiuitorului, prevăzută la art. 61 alin. (1) din Constituție.

19. În acest sens, Curtea a constatat că dispozițiile art. 131 alin. (3) din Constituție prevăd că parchetele funcționează pe lângă instanțele de judecată și că acestea conduc și supraveghează activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, „în condițiile legii”. Astfel, legiuitorul constituant a prevăzut, cu titlu generic, reglementarea prin lege a desfășurării activității de urmărire penală. În aplicarea acestor dispoziții constituționale au fost elaborate prevederile Codului de procedură penală referitoare la desfășurarea urmăririi penale, precum și dispozițiile procesual penale cuprinse în legi speciale, cum sunt cele din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2016 pentru organizarea și funcționarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.

20. Așa fiind, Curtea a apreciat că dispozițiile art. 56 alin. (3) din Codul de procedură penală au fost reglementate în aplicarea prevederilor constituționale ale art. 131 alin. (3), neconstituind o încălcare a acestora. Pentru aceleași motive, nu a putut fi reținută nici încălcarea, prin textul criticat, a dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție privind statul de drept.

21. De asemenea, referitor la pretinsa încălcare, prin prevederile art. 56 alin. (3) din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, textul criticat reglementează cu claritate, precizie și previzibilitate ipotezele în care urmărirea penală este realizată de către procuror, fiind în acord cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție.

22. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 din Codul de procedură penală, Curtea reține că autorii acesteia susțin, în esență, că acestea sunt neconstituționale deoarece prevăd doar cerința „suspiciunii rezonabile” a organelor de constatare, fără a o condiționa de existența unor date sau informații care să justifice o asemenea suspiciune. Această sintagmă creează posibilitatea ca aprecierea pur subiectivă a organelor de constatare să conducă la declanșarea unui proces penal.

23. Curtea observă că, prin Decizia nr. 725 din 5 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 23 martie 2020, paragrafele 18 și 27, a reținut că, potrivit art. 61 alin. (1) din Codul de procedură penală, ori de câte ori există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, sunt obligate să întocmească un proces-verbal despre împrejurările constatate: organele inspecțiilor de stat, ale altor organe de stat, precum și ale autorităților publice, instituțiilor publice sau ale altor persoane juridice de drept public, pentru infracțiunile care constituie încălcări ale dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare o controlează, potrivit legii; organele de control și cele de conducere ale autorităților administrației publice, ale altor autorități publice, instituții publice sau ale altor persoane juridice de drept public, pentru infracțiunile săvârșite în legătură cu serviciul de către cei aflați în subordinea ori sub controlul lor; organele de ordine publică și siguranță națională, pentru infracțiunile constatate în timpul exercitării atribuțiilor prevăzute de lege. Astfel, dispozițiile art. 61 din Codul de procedură penală stabilesc în sarcina mai multor organe obligația de a întocmi procese-verbale de constatare ori de câte ori există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni.

24. Obligația instituită în sarcina acestor organe reprezintă, în fapt, o reglementare particulară a obligației de a încunoștința organele judiciare competente atunci când se constată săvârșirea unor infracțiuni, obligație ce incumbă unui număr mare de persoane/organe. Spre exemplu, art. 291 din Codul de procedură penală reglementează obligația oricărei persoane cu funcție de conducere în cadrul unei autorități a administrației publice sau în cadrul altor autorități publice, instituții publice ori al altor persoane juridice de drept public, precum și a oricărei persoane cu atribuții de control, care, în exercitarea atribuțiilor lor, au luat cunoștință de săvârșirea unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, de a sesiza de îndată organul de urmărire penală și de a lua măsuri pentru ca urmele infracțiunii, corpurile delictive și orice alte mijloace de probă să nu dispară.

25. Referitor la susținerea potrivit căreia textul criticat este neconstituțional deoarece prevede doar cerința existenței „suspiciunii rezonabile” cu privire la săvârșirea unei infracțiuni pentru ca organele de constatare să sesizeze organele de urmărire penală, Curtea observă că, în jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional a constatat posibilitatea existenței unui nivel de probațiune diferit în funcție de etapa procesuală în cauză.

26. Astfel, prin Decizia nr. 362 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 780 din 3 octombrie 2017, paragraful 29, Curtea a reținut că, din perspectiva stabilirii vinovăției pentru săvârșirea faptelor prevăzute de legea penală și, implicit, pentru răsturnarea prezumției de nevinovăție, procesul penal parcurge mai multe etape caracterizate prin diferite niveluri de probațiune, de la bănuiala rezonabilă la dovedirea vinovăției dincolo de orice îndoială rezonabilă, și că, pe tot acest parcurs, anterior ultimului moment procesual menționat, prezumția de nevinovăție subsistă, fiind aplicabile prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție.

27. Totodată, Curtea, prin Decizia nr. 198 din 23 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 4 iulie 2017, paragraful 28, a constatat că dobândirea calității de suspect presupune administrarea unui probatoriu din care să rezulte bănuiala rezonabilă că a fost săvârșită o faptă prevăzută de legea penală. La rândul său, calitatea de inculpat este dobândită în urma administrării unui probatoriu din care să rezulte posibilitatea ca o persoană să fi săvârșit o anumită infracțiune. Calitatea de condamnat poate fi stabilită pe baza unor probe din care să rezulte, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că inculpatul a săvârșit infracțiunea pentru care este cercetat.

28. Or, având în vedere acest parcurs al procesului penal, ce are drept criteriu formarea treptată a certitudinii vinovăției inculpatului, în condițiile aplicării prezumției de nevinovăție, Curtea apreciază că sintagma „există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni”, folosită de legiuitor în cuprinsul textului criticat, nu are în vedere niciuna dintre etapele procesului penal anterior menționate, ci se referă la analiza pe care organele prevăzute de textul de lege criticat trebuie să o realizeze raportat la împrejurările pe care le constată, potrivit art. 61 din Codul de procedură penală.

29. Referitor la semnificația termenului „suspiciune rezonabilă”, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 438 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 27 octombrie 2016, paragrafele 18 și 19, că, în doctrină, s-a precizat că acesta reprezintă un temei obiectiv, rezultat din anumite fapte sau împrejurări, pentru a suspecta o persoană de săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. De asemenea, a reținut că prin „suspiciune rezonabilă” trebuie înțeles suspiciunea bazată pe motive verosimile (plauzibile). În legătură cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la termenul „suspiciune rezonabilă”, Curtea a observat că instanța europeană a analizat această sintagmă pe tărâmul art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, instanța de la Strasbourg a reținut că prin existența unei suspiciuni rezonabile se înțelege existența unor date sau informații de natură să convingă un

observator obiectiv și imparțial că este posibil ca o persoană să fi săvârșit o infracțiune (Hotărârea din 30 august 1990, pronunțată în Cauza *Fox, Campbell și Hartley împotriva Regatului Unit*, paragraful 32). Caracterul rezonabil al suspiciunii se apreciază în funcție de circumstanțele fiecărei cauze, fiind atribuția judecătorului speței stabilirea gradului de rezonabilitate al acesteia. Curtea a precizat că nu se poate pune în discuție o simplă suspiciune sau o suspiciune bazată exclusiv pe buna-credință, ci o suspiciune rezonabilă ce presupune un test obiectiv (Hotărârea din 19 mai 2004, pronunțată în Cauza *Gusinskiy împotriva Rusiei*, paragraful 53).

30. Având în vedere aceste considerente, Curtea apreciază că atât destinatarii legii procesual penale, cât și organele chemate să o aplice pot determina sensul noțiunii de „suspiciune rezonabilă”, sintagmă al cărei conținut concret va fi stabilit, conform celor reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului și de Curtea Constituțională, în funcție de circumstanțele fiecărei cauze. Pentru acest motiv, textul criticat îndeplinește cerințele de claritate, precizie și previzibilitate specifice standardului calității legii, impus de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. Referitor la respectarea exigențelor prevederilor constituționale anterior menționate, Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că o lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale numai dacă este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând, la nevoie, la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 259 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 17 august 2016, paragrafele 17 și 18). Curtea apreciază că, pentru aceleași considerente, nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale și convenționale invocate, determinată de o posibilă aplicare arbitrară și, în consecință, diferită a textelor criticate.

31. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 288 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea reține că autorii acesteia susțin, în esență, că în toate cazurile urmărirea penală ar trebui declanșată ca urmare a sesizării organelor de urmărire penală de către organele prevăzute de art. 61 alin. (1) din Codul de procedură penală.

32. Curtea constată că dispozițiile art. 288 alin. (1) din Codul de procedură penală reglementează modurile de sesizare a organelor de urmărire penală, acestea fiind plângerea, denunțul, actele încheiate de alte organe de constatare, sesizarea din oficiu. Așa fiind, se poate observa că dispozițiile de lege criticate reglementează modalitatea de încunoaștințare a organelor de

urmărire penală cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, acestea reprezentând norme de procedură, adoptate de legiuitor în cadrul competenței sale, astfel cum este consacrată prin prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

33. Curtea a statuat deja, prin Decizia nr. 725 din 5 noiembrie 2019, precizată, că obligația instituită în sarcina organelor prevăzute de dispozițiile art. 61 din Codul de procedură penală reprezintă, în fapt, o reglementare particulară a obligației de a încunoaștința organele judiciare competente atunci când se constată săvârșirea unor infracțiuni, obligație ce incumbă unui număr mare de persoane/organe.

34. Or, reglementarea expresă a acestei obligații în sarcina organelor anterior menționate nu exclude obligația altor persoane fizice/juridice de a sesiza organul de urmărire penală în cazul în care au cunoștință de săvârșirea aceleiași infracțiuni. Reglementarea expresă a obligației organelor prevăzute de art. 61 din Codul de procedură penală de a sesiza organul de urmărire penală în condițiile prevăzute de textul anterior menționat nu se poate converti într-o exigență constituțională ce incumbă legiuitorului de a reglementa, în toate cazurile, necesitatea sesizării organului de urmărire penală de către aceste organe.

35. De altfel, din analiza dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Codul de procedură penală rezultă că obligația organelor prevăzute de acest text de lege de a sesiza organul de urmărire penală cu privire la săvârșirea unei infracțiuni este corelativă competențelor și naturii atribuțiilor pe care acestea le au potrivit legislației aplicabile. În acest sens, legiuitorul utilizează expresiile „infracțiunile care constituie încălcări ale dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare o controlează, potrivit legii”, „infracțiunile săvârșite în legătură cu serviciul de către cei aflați în subordinea ori sub controlul lor” și „infracțiunile constatate în timpul exercitării atribuțiilor prevăzute de lege”.

36. Mai mult, este de domeniul evidenței că în anumite cazuri este imposibil ca organele prevăzute de dispozițiile art. 61 din Codul de procedură penală să aibă cunoștință despre săvârșirea anumitor infracțiuni, spre exemplu, săvârșirea de infracțiuni în spații private sau săvârșirea de infracțiuni pe nave și aeronave.

37. Or, reglementarea unei obligații generale în sarcina organelor prevăzute de art. 61 din Codul de procedură penală de a sesiza organul de urmărire penală, în toate cazurile, se transformă într-o sarcină imposibil de realizat. O atare limitare ar însemna, în realitate, pe de o parte, imposibilitatea acestor organe de a-și îndeplini obligațiile prevăzute de dispozițiile procesuale penale, iar, pe de altă parte, crearea unui impediment în ceea ce privește tragerea la răspundere penală a celor care săvârșesc infracțiuni.

38. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Kumar Amit și Societatea Arcelor Mittal Hunedoara — S.A. în Dosarul nr. 6.483/243/2018/a1 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 56 alin. (3), ale art. 61 alin. (1) și ale art. 288 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitiv și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Hunedoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 18 noiembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind blocarea fondurilor și resurselor economice deținute de entitatea TMK EUROPE GMBH

În temeiul prevederilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 19 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 202/2008 privind punerea în aplicare a sancțiunilor internaționale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 217/2009, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 2 lit. g) din anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.984/2019 pentru aprobarea Procedurii privind modalitatea de ducere la îndeplinire a atribuțiilor Agenției Naționale de Administrare Fiscală în domeniul sancțiunilor internaționale, cu modificările ulterioare,

având în vedere prevederile Regulamentului (UE) nr. 269/2014 al Consiliului din 17 martie 2014 privind măsuri restrictive în raport cu acțiunile care subminează sau amenință integritatea teritorială, suveranitatea și independența Ucrainei, cu modificările și completările ulterioare, precum și faptul că persoana desemnată Dmitry Alexandrovich Pumpyansky, listată conform Regulamentului (UE) nr. 269/2014, cu modificările și completările ulterioare, controlează, în mod indirect, entitatea TMK EUROPE GMBH, prin intermediul entității TMK Steel Holding Limited (CY),

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se dispune blocarea fondurilor deținute de entitatea TMK EUROPE GMBH, controlată în mod indirect, prin intermediul entității TMK Steel Holding Limited (CY), de persoana fizică listată Dmitry Alexandrovich Pumpyansky, astfel:

a) contul bancar activ RO06RNCB0200099773250003, deschis la Banca Comercială Română — S.A.;

b) orice alte fonduri sau resurse economice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 269/2014 al

Consiliului din 17 martie 2014 privind măsuri restrictive în raport cu acțiunile care subminează sau amenință integritatea teritorială, suveranitatea și independența Ucrainei, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Prezentul ordin poate fi contestat potrivit procedurii prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Mirela Călugăreanu

București, 24 martie 2022.
Nr. 466.

MINISTERUL FINANTELOR
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind blocarea fondurilor și resurselor economice deținute de Societatea TMK ASSETS — S.R.L., CUI 18902022

În temeiul prevederilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 19 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 202/2008 privind punerea în aplicare a sancțiunilor internaționale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 217/2009, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 2 lit. g) din anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.984/2019 pentru aprobarea Procedurii privind modalitatea de ducere la îndeplinire a atribuțiilor Agenției Naționale de Administrare Fiscală în domeniul sancțiunilor internaționale, cu modificările ulterioare,

având în vedere prevederile Regulamentului (UE) nr. 269/2014 al Consiliului din 17 martie 2014 privind măsuri restrictive în raport cu acțiunile care subminează sau amenință integritatea teritorială, suveranitatea și independența Ucrainei, cu modificările și completările ulterioare, precum și faptul că persoana fizică Dmitry Alexandrovich Pumpyansky, listată conform Regulamentului (UE) nr. 269/2014, cu modificările și completările ulterioare, controlează, în mod indirect, Societatea TMK ASSETS — S.R.L., CUI 18902022, prin intermediul entității TMK Steel Holding Limited (CY),

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se dispune blocarea fondurilor deținute de Societatea TMK ASSETS — S.R.L., CUI 18902022, controlată în mod indirect, prin intermediul entității TMK Steel Holding Limited (CY), de persoana fizică listată Dmitry Alexandrovich Pumpyansky, astfel:

a) următoarele conturi bancare active, deschise la banca UNICREDIT BANK — S.A.:

— RO39BACX0000004512912005;

— RO77BACX0000004512912000;

b) orice alte fonduri sau resurse economice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 269/2014 al Consiliului din 17 martie 2014 privind măsuri restrictive în raport cu acțiunile care subminează sau amenință integritatea teritorială, suveranitatea și independența Ucrainei, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Prezentul ordin poate fi contestat potrivit procedurii prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Mirela Călugăreanu

București, 24 martie 2022.
Nr. 467.

MINISTERUL FINANTELOR
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind blocarea fondurilor și resurselor economice deținute de Societatea TMK ARTROM — S.A., CUI 1510210

În temeiul prevederilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 202/2008 privind punerea în aplicare a sancțiunilor internaționale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 217/2009, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 2 lit. g) din anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.984/2019 pentru aprobarea Procedurii privind modalitatea de ducere la îndeplinire a atribuțiilor Agenției Naționale de Administrare Fiscală în domeniul sancțiunilor internaționale, cu modificările ulterioare,

având în vedere prevederile Regulamentului (UE) nr. 269/2014 al Consiliului din 17 martie 2014 privind măsuri restrictive în raport cu acțiunile care subminează sau amenință integritatea teritorială, suveranitatea și independența Ucrainei, cu modificările și completările ulterioare, precum și faptul că persoana fizică Dmitry Alexandrovich Pumpyansky, listată conform Regulamentului (UE) nr. 269/2014, cu modificările și completările ulterioare, controlează, în mod indirect, Societatea TMK ARTROM — S.A., CUI 1510210, prin intermediul entității TMK Steel Holding Limited (CY),

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se dispune blocarea fondurilor și resurselor economice deținute de societatea TMK ARTROM — S.A., CUI 1510210, controlată în mod indirect, prin intermediul entității TMK Steel Holding Limited (CY), de persoana fizică listată Dmitry Alexandrovich Pumpyansky, astfel:

a) conturile bancare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin;

b) orice alte fonduri sau resurse economice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 269/2014 al

Consiliului din 17 martie 2014 privind măsuri restrictive în raport cu acțiunile care subminează sau amenință integritatea teritorială, suveranitatea și independența Ucrainei, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Prezentul ordin poate fi contestat potrivit procedurii prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Mirela Călugăreanu

București, 24 martie 2022.
Nr. 468.

ANEXĂ

Nr. crt.	IBAN	Tip cont
1	RO14RNCB0200038237670701	Cont curent
2	RO81RNCB0200038237670659	Cont curent
3	RO39RNCB0200038237670639	Cont curent
4	RO88RNCB0200038237670630	Cont curent
5	RO45RNCB0200038237670531	Cont curent
6	RO72RNCB0200038237670530	Cont curent
7	RO83RNCB0200038237670526	Cont curent
8	RO57RNCB0200038237670509	Cont curent
9	RO84RNCB0200038237670508	Cont curent
10	RO59RNCB0200038237670473	Cont curent
11	RO55RNCB0200038237670448	Cont curent
12	RO94RNCB0200038237670425	Cont curent
13	RO29RNCB0200038237670431	Cont curent
14	RO83RNCB0200038237670429	Cont curent

Nr. crt.	IBAN	Tip cont
15	RO13RNCB0200038237670428	Cont curent
16	RO67RNCB0200038237670426	Cont curent
17	RO34RNCB0200038237670341	Cont curent
18	RO92RNCB0200038237670267	Cont curent
19	RO22RNCB0200038237670266	Cont curent
20	RO49RNCB0200038237670265	Cont curent
21	RO76RNCB0200038237670264	Cont curent
22	RO06RNCB0200038237670263	Cont curent
23	RO33RNCB0200038237670262	Cont curent
24	RO17RNCB0200038237670259	Cont curent
25	RO87RNCB0200038237670260	Cont curent
26	RO60RNCB0200038237670261	Cont curent
27	RO44RNCB0200038237670258	Cont curent
28	RO71RNCB0200038237670257	Cont curent
29	RO98RNCB0200038237670256	Cont curent
30	RO28RNCB0200038237670255	Cont curent
31	RO96RNCB0318084540100001	Cont curent
32	RO72RNCB0200038237670045	Cont curent
33	RO35RNCB0200038237670032	Cont curent
34	RO07RNCB0318082179930001	Cont curent
35	RO17RNCB0318082175850001	Cont curent
36	RO36RNCB0200038237670014	Cont curent
37	RO63RNCB0200038237670013	Cont curent
38	RO96RNCB0200038237670001	Cont curent
39	RO62BTRLUSDCRT0062511303	Cont curent
40	RO58BTRLEURCRT0062511303	Cont curent
41	RO84BTRLCADCRT0062511301	Cont curent
42	RO43BTRL02901202625113XX	Cont curent
43	RO78INGB0012000140178911	Cont curent
44	RO45RZBR0000060002163168	Cont curent
45	RO29BACX0000000170794097	Cont curent
46	RO67BACX0000000170794092	Cont curent
47	RO14BACX0000000170794076	Cont curent
48	RO15BACX0000000170794058	Cont curent
49	RO28BACX0000000170794018	Depozite la vedere
50	RO55BACX0000000170794017	Depozite la vedere
51	RO66BACX0000000170794013	Depozite la termen
52	RO39BACX0000000170794014	Depozite la termen
53	RO82BACX0000000170794016	Depozite la termen
54	RO93BACX0000000170794012	Cont curent
55	RO07BACX0000000170794008	Cont curent
56	RO29BACX0000000170794000	Cont curent

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
 Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
 Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
 Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

